

Commissiøner ere i den Grad ængstelige, at de undertiden overdrive deres Pligter i den Retning. Den høitærede Minister har udtalt en Sætning, som forekommer mig ikke at indeholde Tilstræffeligt. Naar han nemlig har sagt, at hele Ansættelsen kun kunde være nødvendig med Hensyn til Ansættelsen af Skatter, saa skal jeg tillade mig at bemærke, at det ogsaa er i mange af disse Tiendeyderes Interesse, at Tiendens Ansættelse bliver trunnen nogenlunde efter det Rette. Det hænder ikke sjældent, at Tiendeyderen har pantsat Tienden; det hænder ikke sjældent, at en Mand, som selv eier sin Tiende, beslutter efter sin Død at overdrage enkelte af sine Børn denne Afgift. Derfor er det vistnok meget rigtigt, at Loven af 14de April i sin Tid har bestemt, at der skulde fastsættes en vis bestemt Sum, saa at det ganske kunde afværges, at Tienden ydedes in natura.

Indenrigsministeren: Jeg troer ogsaa, at jeg udtalte, at det var nødvendigt at gøre sig med Hensyn til Skatterne, der hvilket paa Tienden, at den blev vedligeholdt som særlig Eiendom og maatte vedligeholdes som særlig Eiendom. Hvis dette ikke var saa, vilde vistnok i Almindelighed Afsløsning træde istedetfor Kjøb. Har jeg forresten yttret mig saaledes, at det var alene for Skatternes Skyld, at det skeete, maa jeg bede dette rettet. Hvad iøvrigt den Genstilling, som den ærede Taler gjorde til mig, angaaer, da forekommer det mig ikke, at der behøvedes nogen Bestemmelse for, at vedkommende Tiendecommission kunde indsee, at det kun maatte være i ganske særegne Tilfælde, at der kunde blive Tale om Granskning, og det just, fordi Ordet „Skjøn“ sættes istedetfor „Kjendelse“. Dermed mener jeg nemlig, at det er givet, at overalt, hvor man med nogenlunde Betryggelse kunde have en Mening om Afgiftens Størrelse, der behøver Commissionen ikke flere Data, hvorpaa den kan støtte sit Skjøn, end kun en reen subjectiv Overbeviisning, og kun, hvor der er særegne Tvivl, maatte efter Lovens naturlige Mening en Granskning kunne foretages. Men det er netop det, den ærede Taler vil, idet han udtalte sig for, at ganske undtagelsesviis i sige Tilfælde, hvor Commis-

tionen fandt det fornødent, behøvedes der en Granskning.

Boserup: Det har naturligtviis glædet mig at høre yttret af den ærede Indenrigsminister, at de Forretninger, der allerede ere fuldendte af flere Tiende-Commissiøner, og hvorved de, uden at foretage Granskning, have affagt Kjendelse om Størrelsen af Bederlaget for Tienderne, der eies af Iverne selv, dog kunne antages at være gældende. Efter som den ærede Minister bestemt har udtalt sig imod, at det ikke ansees at være fornødent, at Tiende-Commissiønerne tage Hensyn til tidligere, enten frivilligt eller ved Kjendelse, stedfundne Accorder om Tiendevederlag, der under indbefattet Godtgjørelse for Dværg- og Smaaredselstiende, eller ikke, skal jeg ikke stille noget Ændringsforslag her, da ingen af Thingets Medlemmer har troet, at det var nødvendigt. Endnu skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at, naar flere Tiende-Commissiøner allerede nu have troet sig berettigede til kun at lægge et Skjøn til Grund for den Kjendelse, hvorved de have fastsat Tienden, har det ikke været ved et løst Skjøn, men de have motiveret deres Kjendelser, ved at opgive Fordeleddommens almindelige Bestaaffenhed, og ved at yttre sig om, hvorvidt det Tiendevederlag, der allerede har været bestemt af Commissionen ved Kjendelse, eller er opnaaet frivilligt, ansees passende i Forhold til Eiendommens Bestaaffenhed eller ikke, og derefter ansat Bederlaget noget høiere eller lavere, ligesom de have meent at kunne forsvare det.

Da ikke flere ønskede Ordet, sættes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 39 Stemmer.

Formanden: De Ændringsforslag, der maatte ønskes stillede til Sagens anden Behandling, maa jeg bede afgive inden imorgen Aften.

Den næste Sag paa Dagsordenen angaaer Forslag til Lov om en extraordinair Pension for Generallieutenant H. C.